

Tartása volt

Népszava|2018. febr 7. 06:05

Antall György kérdezte tőlem 1994 tavaszán, hogy nem lenne-e kedvem Barsiné Pataky Etelka mellett dolgozni, aki tanácsadót keres parlamenti munkájához. Az MDF-kormány éppen elveszítette a választásokat, s én, az Antall-kabinet korábbi fiatal munkatársa is a helyemet kerestem. Nem voltam párt tagja, de politikai érdeklődésem egyértelműen azt sugallta, hogy vállaljam a megbízatást.

Az első beszélgetésünkkel nyilvánvalóvá vált, hogy működik az összhang köztünk Etelkával. Kissé katonás, mondhatni férfias volt a vezetési stílusa, remekül látta a nagy összefüggéseket, de a napi munkaszervezésben olykor elveszni látszott. Egyszerre volt kemény, pattogós, de a maga szűk közegében nagyon is feloldódott, bár erre ritkán voltak külső tanúk, mert alapvetően zárkózott életet élt. Ám ilyenkor előjött intellektuális, szarkasztikus humorérzéke, amely jól kiegészítette férje, a mindig elegáns Pista szinte gyermekien vicces humorát. Mindketten elegánsak voltak, pontosabban tartásuk volt: ez egy már-már ódivatú fogalom, hiszen a tartás ma már egyáltalán nem jellemző sem a közéletben, sem a magánéletben.

Gyakran jártam náluk a Fodor utcai lakásban, aztán később a bécsi nagykövetségi rezidencián, megismertem a családját, tragédiáktól sem mentes életét. Figyeltem, és amennyire tudtam, segítettem igényes munkáját az MDF frakció gazdasági kabinetjében, amelyet ő vezetett. Láttam széleskörű beágyazottságát a mérnök világba, és közelről figyeltem tépelődését az MDF-MDNP szakadása kapcsán. Közszereléseit nem vette félvállról, hanem gondosan felkészült mindre. Úgy láttam, hogy pontosan érzékeli az akkori Magyarország valós viszonyait, amelyeket át is érez, és felelősséget is visel az emberek sorsáért. Abban az időben, a kilencvenes évek közepén még voltak ilyen politikusok.

Aztán elváltak az útjaink, de ezt sajnos nem vitattuk meg, bár jó pár éve a brüsszeli reptéren összefutva ugyanolyan személyes hangon tudtunk beszélgetni, mint annak előtte. Fájjalom az elmulasztott alkalmakat, amikor megkérdezhettem volna, hogy miért az volt a későbbi politikai választása, ami, s örömmel vettem volna, ha ő is szembesít engem a saját választásaimmal. Mert miközben a napi küzdelmekben talán szemben is álltunk egymással, voltaképpen végig azonos, de legalábbis nagyon hasonló volt a világlátásunk. Átértékelődnek nálam mostanában a csaták, értelmetlennek tűnik egy sor egymásnak feszülés, de az ellentmondást mégsem tudom feloldani: a tartásból, jellemből nem lehet engedni, és nincs az a szakmai pozíció vagy politikai cél, amely megérné az ezek rovására kötött kompromisszumokat. Etelkára szeretettel gondolok; azzal a tudattal, hogy legjobb meggyőződése vezette, akármerre vitte is az útja. Az elmúlás új kezdet is egyben, amikor helyükre kerülnek a dolgok, és megérünk idővel arra, hogy ezt meg is értsük, és önzetlenül elfogadjuk a másik embert. Isten nyugosztalja és éltesse Barsiné Pataky Etelkát.

Kerék-Bárczy Szabolcs